

Proiect: Creșterea eficacității sistemului de protecție specială a copilului printr-o mai bună utilizare a metodei managementului de caz

Număr proiect: ACF_7_MM_883

A4 Analiza exemplelor privind managementul de caz în alte țări SEE și UE

Studiu de caz – Norvegia

Rezumat

Organizarea sistemului de protecție a copilului

Instituțiile responsabile de implementarea serviciilor de protecție a copilului în Norvegia sunt: Ministerul Copiilor și Familiilor, Direcția pentru Copii, Tineret și Familiei (Bufdir), Biroul pentru Copii, Tineret și Familie (Bufetat), Guvernatorul Județean, Consiliul Județean de Protecție Socială și Serviciul Municipal pentru Protecția Copilului.

Serviciul Municipal pentru Protecția Copilului este responsabil de implementarea și urmărirea implementării măsurilor luate cu privire la copii, precum și de plasamentele în afara locuinței. Acesta monitorizează condițiile în care trăiesc copiii și este responsabil de stabilirea de măsuri care să prevină neglijarea și problemele de comportament. În cazul în care Serviciile de Protecție a Copilului constată că un copil are nevoie în mod special de asistență, din cauza condițiilor de acasă sau din alte motive, acestea vor iniția măsuri de sprijin pentru copil și familie. Scopul acestor măsuri este să asigure copilului condiții de viață corespunzătoare. Serviciul de protecție a copilului va face demersuri pentru a se asigura că interesele copiilor sunt protejate și de alte agenții guvernamentale.

Consiliul Județean de Protecție Socială – decide asupra cazurilor prezentate de autoritățile locale.

Serviciile de asistență în familie au rol de prevenire a separării copilului de părinți prin asigurarea condițiilor de viață corespunzătoare. Măsurile de asistență în familie pot include: numirea unei persoane de sprijin individuale, înscrierea copilului la grădiniță, beneficii materiale pentru activități dedicate copilului, furnizarea de consiliere și îndrumare părinților.

În Norvegia, politicile și reglementările privind protecția copilului au la bază trei principii fundamentale: interesul superior al copilului, cel biologic și cel al celei mai puțin intruzive forme de intervenție. Interesul superior al copilului este aspectul fundamental și central al tuturor măsurilor și deciziilor care afectează copilul, iar asigurarea interesului superior al copilului este importantă pentru a oferi copilului relații stabile și de calitate cu adulții și continuitate în îngrijirea oferită. Principiul biologic evidențiază importanța legăturilor familiale, statul având datoria de a facilita dezvoltarea copilului, recomandabil în sânul propriei familii. Principiul „celel mai puțin intruzive” forme de intervenție presupune că atunci când sunt semnalate motive de îngrijorare cu privire la bunăstarea unui copil, forma de intervenție cel mai puțin intruzivă va fi implementată cu prioritate. Copilul poate fi plasat în afara familiei doar ca soluție în ultimă instanță și doar atunci când oferirea de asistență în familie s-a dovedit a o măsură insuficientă.

Proiect derulat de:

Managementul de caz

Odată ce un copil a fost luat în îngrijire, Serviciul municipal de protecție a copilului are multiple și permanente responsabilități de monitorizare a copilului, inclusiv responsabilitatea de a monitoriza progresul copilului și al părinților săi. La scurt timp după ce un copil a fost luat în îngrijire, serviciul de protecție a copilului va contacta părinții pentru a le oferi îndrumare și a-i monitoriza. Dacă părinții doresc acest lucru, serviciul de protecție a copilului îi va pune în contact cu alte servicii de asistență, ca parte a acestui proces de monitorizare.

Inexistența legăturilor între copil și părinți va fi, în multe cazuri, un argument în favoarea unei măsuri de adopție. Acest argument nu va mai prima atunci când absența acestor legături se datorează faptului că serviciul de protecție a copilului nu și-a îndeplinit obligația de a facilita reunificarea familiei. Cu alte cuvinte, în cazul în care autorităților le revine, integral sau parțial, responsabilitatea pentru pierderea contactului dintre părinți și copil, lipsa legăturilor nu mai poate fi invocată ca argument în sprijinul adopției.

Părinților cu copii aflați în plasament sau în îngrijire instituțională li se oferă consiliere și îndrumare de către Serviciul de Consiliere pentru Familie cu privire la cooperarea cu familiile substitut și cu Serviciul de Protecție a Copilului, îndrumare parentală etc.

Principalele responsabilități ale managerului de caz sunt:

- evaluări generale a cazului, inclusiv cu privire la menținerea relației familiei cu copilul, având în vedere ceea ce este considerat rezonabil și justificat raportat la situația financiară a părinților. Dacă părinții au venituri mici sau nu au venituri, se poate cere justificat că chiar și cheltuielile cu valoare redusă să fie acoperite de serviciul de protecție a copilului
- monitorizare a copilului - de a monitoriza progresul copilului și al părinților săi. Dacă părinții doresc acest lucru, serviciul de protecție a copilului îi va pune în contact cu alte servicii de asistență, ca parte a acestui proces de monitorizare.
- argumentează în favoarea unei măsuri de adopție atunci când inexistența legăturilor între copil și părinți are loc în contextul în care serviciul de protecție a copilului și-a îndeplinit obligația de a facilita reunificarea familiei.

Instrumente utilizate

Odată ce serviciul de protecție a copilului a preluat îngrijirea unui copil care s-a mutat într-o familie de plasament, copilul va avea nevoile acoperite indirect în temeiul contractului de plasament. În cazul în care este necesar să se asigure familiei de plasament și/sau copilul plasat resurse și/sau măsuri de întărire suplimentare, acestea vor fi reglementate în principiu printr-un act adițional la contractul de plasament. În cazul în care se ia totuși o decizie cu privire la măsuri de remediere, se va întocmi un plan de acțiune, care va fi menționat în decizie.

În cazul în care serviciul de protecție al copilului preia responsabilitatea îngrijirii unui copil, va fi întocmit un **plan de îngrijire** care descrie: situația viitoare de îngrijire a copilului, locația plasamentului și colaborarea și contactul cu familia, dacă copilul are nevoi speciale care trebuie satisfăcute.

Acordul de vizitare stipulează frecvența, ora și locul și orice alte criterii pentru vizitarea copilului de către familia biologică. Serviciul de protecție a copilului se va asigura că copilul și familiile substitut sunt implicați în planificare și va oferi părinților asistență și îndrumare cu privire la realizarea vizitelor. Serviciul de protecție a copilului trebuie să faciliteze realizarea contactului, ceea ce în unele cazuri poate însemna că trebuie să acopere cheltuielile pe care părinții trebuie să le suport în acest scop.

Planul de lucru al copilului clarifică: modul în care nevoile sale speciale trebuie să fie satisfăcute în diferite faze ale vieții și în cazul unor schimbări în situația de viață în general, precum și procedura de monitorizare a copilului de către serviciul de protecție a copilului.

Planul de acțiune (pe termen mai scurt) va clarifica nevoile speciale ale copilului și modul în care acestea vor fi satisfăcute. Planul de acțiune va conține: o descriere a situației copilului, obiectivele plasamentului în afara familiei, durata plasamentului, locația plasamentului, precum și colaborarea și contactul cu familia, obiective secundare și măsuri, inclusiv cooperarea cu alte organisme, evaluarea măsurilor. Acesta trebuie evaluat periodic, cu o frecvență cel puțin trimestrială. După o evaluare, frecvența poate fi modificată, în cazul măsurilor preventive pe termen lung, unde schimbările nu se obțin repede, sau în cazul măsurilor pentru tinerii mai mari. Pregătirea și modificările aduse planului de acțiune se vor face, pe cât posibil, în colaborare cu copilul, iar copilului trebuie să i se ofere și posibilitatea de a participa la evaluarea planului.

Proiect derulat de: